

ΤΑ ΜΥΘΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΙ

(Τι είναι ή άφηρημάδα ; — Τά παθήματα του Νεώτωνα και του Πααστέρ. — Η κυρία Σκολάτα. — Ένας γιατρός του "Οθάω" ήρας κομικών έπιστοδίων. — Από Βαυαρίας εις Αθήνας. — Το σταθι του Αμπέρ και ο δρόμος της κυρίας Φοντάν.)

Τι είναι ή άφηρημάδα ; <Διόλειμς της μνήμης και της αντίληψως> άπαντή ή Έπιστήμη. Το περίεργο δέ είναι ότι την διάλειψιν αυτήν παθαίνον συχνότερα οι σοφοί ! Έν πρώτοις έχουμε το παράδειγμα του μεγάλου Νεώτωνα, ο οποίος όταν ή άγαπημένη του γάτα εις την όποιαν επέτρεπε να μπεινοβαγίνει ελεύθερα στο σπουδαστήριό του, απέκτισε και ένα γατάκι, παρήγγειλε ν' άνοιχθή στην πόρτα του γραφείου του, παραπλεύρωσ της τρύπας διά της όποιας έμπαινε ή γάτα, και άλλα για μικρότερη για να μπειν και τό... γατάκι !

Άλλος μεγάλος άφηρημένος ήτο και ο Πααστέρ. Κάποτε, ενώ έρωγε με την οικογένειά του, άφου έπλυνε τά κερσία μέσα σ' ένα ποτήρι νερό, διδάσκοντας συγχρόνως τους όμοιοπέλους του ότι τά φρούτα πρέπει να πλένονται καλά πριν φραγοθούν γιατί ή φλούδα τον είναι γεμάτη μ' κρόβια, έπήρε έπειτα άφηρημένος το ποτήρι με τό νερό εκείνο και τό ήπια !

Τά παλαιότερα χρονικά άναφέρουν πολλά άστεία έπισοδία άφηρημάδας έπισήμων προσώπων. Φαίνεται ότι οι άφηρημένοι έπλεόναζαν ίδιως μεταξύ της άνωτερας Γαλλικής κοινωνίας του ΙΖ' και του ΙΗ' αιώνος. Η κυρία Σεβινιέ σκι ; περίηρης πνευματάδες έπιστολάς της, μιλεί για κάποιον ευπατριδή όνοματι Ντέ Βραγάκι, ο όποιος, όταν άναποδογυρίστηκε τό άμάτι τον σ' έναν τάφο, έμεινε εκεί καθήμενος ήσυχά μιά ώρα και όταν ήρθαν να τον τραβήσουν άπ' εκεί έρωτούσε τί τον ήθελαν ! Ο ίδιος, τόν καιρό πο ήταν άκόλουθος της Βασιλείσσης της Γαλλίας Άννας της Αδριατικής έπαθε μιά τρομερή γάκρα : Έμπηκε κάποτε τό ναό των Άναγκρών, ειδε τη Βασιλείσα γονατισμένη να προσεύχεται, την έπήρε για προσευχήτιό του... εγονάτισε έπάνου στη ράχη της ! Ο Σατοβριάνδος διηγείται ότι ή γυναίκα του τόσσο πολύ άγαπούσε τη σοκολάτα ποδ κατεσκεύαζε κάποιον φιλανθρωπικό κατάστημα υπό την προστασία της, τόσο την έσυλλογιζετο και έφρόντιζε για τη διάδοσή της ώστε πολλές φορές άφηρημένη εις τάς έπιστολάς της άντι να υπογράφεται υποκομίσσα Σατωβριάνδου υπέγραφε <υποκομίσσα Σκολάτα>.

Άφηρημένους έχουμε πολλούς και στόν τόπο μας, διάσημος όμως για την άφηρημάδα του υπήρξε μόνο ένας ήρας ος παλαιότερη έποχή, στούς χρόνους της βασιλείας του Όθωνος. Και αυτός όμως ήτο έξνος, ο Γερμανός γιατρός της Αύλης Ρέξερ, περί του όποιου διεσώθησαν μεταξύ των γεροντοτέρων πολλά άστεία άνέκδοτα. Τόν ιδιότροπο τούτον δόκτορα και τούς παραδόξους τρόπους του περιγράφει έξυπνα και χαριτωμένα εις τας <άνανήσεις της από τη Έλλάδα> μιας Έλβετικής κυρίας έσκεπθεΐσας την χώραν μας κατά τό 1859. Ο Ρέξερ εταξείδευε κάποτε εις την Γερμανίαν με τόν Βασιλέα Όθωνα και εις τό ίδιο βαγόνι με δύο ύπασπιστάς του Βασιλέως, από τούς όποιους ο ένας άξιωματικός του Ναυτικού. Μέσα στο βαγόνι ο Ρέξερ και οι δύο ύπασπιστάι έπρογευμάτισαν προχειρώς. Στο τέλος ο γιατρός μαζεύσει τά ύπολείμματα του προγευμάτος και τας χρυσάς έπαμίδας των άξιωματικών, τας όποιες ελεγε άκουμητός κοντά του και τά πετά όλα από τό παράθυρο ! Φανταστήτε την θεσί εις την όποιαν βρέθηκε ο δυστυχής ύπασπιστής όταν ο λίγο έφθασαν στη Βιέννη και έπρόκειτο με τόν Βασιλέα μαζί να παρουσιασθούν πρό του Αυτοκράτορος της Αδριατικής. Άναγκάσθηκε να μνή λάρη μέρος στην παρουσίαι και επεπλήχθη άσθερώς από τόν Βασιλέα.

Τό καταπληκτικότερο όμως κατόρθωμα του Ρέξερ—πάντοτε κατά την άφήρησιν της Έλβετικής κυρίας—είνε τό άκόλουθο : Θελήσας να παντρευθή, έπήγε στόν τόπο της γεννησίως του, άραβονιάστηκε, και έγυριζε στην Έλλάδα με τη μνηστή του και τη μητέρα της. Στη Βενετία, στόν τελευταίο σταθμό της ήρας, άφισε τις κυρίες στο ένοδοχείο για να φροντίσιν για τά είσιτήρια του βασιλείου ποδ έφρευε οε λίγες ώρες. Λοιπόν όταν έμπηξε στο βαπορι, ο Ρέξερ έληρημόνησε τη μνηστή, την πεθερά και τά μαπούλλα του, έφθασε άτάραχος στός Αθήνας, όπου μετ' όλίγας ήμέρας έλαβε ένα γράμμα της πεθεράς του. "Η πεθερά του τόν εύγνωμόνασ διότι <την έκαμε έγκάτως να ένοιχησιν ποίον θα ήτο τό μέλλον της κόρης της αν έπαίρνε άντρα έναν τέτοιο κύριο>. Με τό ίδιο γράμμα ειδοποιήσεν τόν πατέρα ήνο γαμπρό της ότι αυτός μών έπέστρεφαν στη Βαυαρία, εις αυτόν δέ έστειλαν τά μαπούλλα του !

Προφίμως για την άφηρημάδα του υπήρξε και ο μέγας μαθηματικός Αμπέρ. Τόσο ήτο άπεροφρημένος από τις σκέψεις του, ώστε έχαιρετούσε στο δρόμο μηχανικός όλους τούς διαβάτας. Λένε ότι μιά μέρα τόν είδαν να χαριεά και ένα μεγαλόσωμον σκύλλον της Νέας Γής. Έξ αιτίας του φουκοιού τούτου έλαττωμάτος του ένευγε κάποτε ήρας κομικών σπηνής ή όποία είναι και τό άστείοτερο πάθημα άφηρημένου : Ο Αμπέρ, ο όποιος ειχε μόλις τών εκλεγεί μέλος της Γαλλικής Ακαδημίας, προσεκληθή εις γεύμα έπίσημον και έπήγε φέρων την άκαδημαϊκήν του στολήν. Έκει όμως εύρέθη στενωχωρημένος, διότι ήτο ο μόνος ποδ ειχε στολή ήτο άλλως τε άδέξιμος εις τάς κοσμικάς συνήθειας και τό ήξιος της στολής του τόν έστενωχωρούσε ύπερβολικά. Τό έβγαλε λοιπόν πριν καθήσθι στόν τραπέζι και τό έκρυψε κάτω από τά μαξιλάρια ενός καναπέ.

Έτσι έφαγε εύχαριστήμενος, ήπια και λίγη σαμπάνια. Κατά

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Κ.

Στην Κηφισιά όπου παραθερίζει, τό πέρασμά της γίνεται πάντοτε άφορη ή θαυμασιού. Φορει ως επί τό πλείστον λευκά, τούς για να γίνεται ένας άρμονικός συντονισμός με τ' άσμήνια μαλλιά της, ποδ πλαισιώνουν τό ώραίοτατο πρόσωπό της. Τά μάτια της φασφορίζουν από έξυπνάδα και μαγνητίζουν άμέσως τό ενδιαφέρον και την προσοχήν. Άποφύγει τόν πολύ κόσμο και ως επί τό πλείστον θεάται μόνη της κάτω από τις πυκνές δενδροστοιχίες της Κηφισιάς, και τό άργοπέρασμα της όπως εινε λευκόν ντυμένη με μιά μαύρη βαθύπικνη τουλίαν έσάρπα, έχει κάτι μυθιστορηματικό. Όταν τύχη σέ συντροφιά εινε πολλή διηλιτική, και έκτάκτως εύχάριστη και συζητήτρια λιαν έπιδεξία. Την διακρίνει μιά άφέλεια από έξουκραυατική. Είνε γνωστή υπό τόν τίτλον <ή ώραία Κωνσταντινουπολίτισσα>.

Η Μονταίν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

"Ηχοισεν ήσαντρο> τών κομικών Ατθιδών από τηνΕυρώπη,νησιό, έξοχάς, αλλά ή ζήση υπέρτοσε δριμεία και τρέπονται όλες εις φυγήν, και έτσι θα έχουμε δευτέρα σαϊζόν κολοκαιριού.

Τά ξενοδοχεία Σπετσών, Λουτρακίου, Αϊδηίου έχου άσφυκτικό συνωστισμόν, έκτός τών εκεί παραθεριστών προσετέθησαν και όσοι φεύγουν έξ άφορησής της ζέστης.

"Η Κηφισιά υπέρτοσε πολύκομη. Τό Σπόρτιν πάντοσε φιλολενεί τις πλέον σμάρατ εκ τών εκεί παραθερισουσών, μεταξύ τών όποιων συγκαταλέγεται τώρα και μιά ώραία δεσποινίς από έπανήλθε προ όλίγων ήμερών εκ Τεργέστης όπου εινε έχκατ.σσησθή ή Δις Λένε Α. Νικολαΐδη, κάθε έμγράμσις της και ένα έψυχον παριζάνικο κροκί.

Σε πολλές έπαύσεις στην Κηφισιά χορεύουν άπόγευμα και βράδεια υπό τούς ήχους φωνογράφου, βάλ χαβαϊέν και Μαριζάτι, ά δύο προσφιλέστερα άκουσμάλλετ.

Προχός τό άπόγευμα ζωηροτάτη χορευτική συγκέτασις παρά τη κ. και τών κ. Μελέγκοβιτς στην μαγευτικήν έπαυλιν των, στην Έκάλη.

Μεταξύ τών παρερθεισών ή Δις Βέντοβα ώραιστάτη με τουαλέτα λευκή, ή Δις Ψαλιώφ μελανοκνήμη, ή Δις Μαζρή τουαλέτα ρόζ, ή Δις Στάικου τουαλέτα μωβ. Μεταξύ τών κυρίων champion χοροδύ ο κ. Ψαλιώφ.

Την παρελθούσαν Κυριακήν έξαιρετική κίνησις στο Σπόρτιν. Διακρίναμεν την κ. Μαλαμίδη, την κ. Ζέγγελη, κ. Μιχαλοπούλου, κ. Μεσηνήνη, κ. Παπάγου, Διδα Διπλαράκου, κ. Μαργαρίτη, Διδα Βεζάνη, κ. Πεσματιζόγλου, κ. Κυριακού πολύ γοητευτική με τουαλέτα κομψή μπλε—ροιά, Διδα Άνδριτσάκη, Άντωνοπούλου, κ. Γρυπάρη, Ναούμ κλπ.

Στό Τροκαντερό άι πλέον χιλις έμφανισως γίνονται τις μικρές ώρες και άι περισσώτερες κυρίες και δεσποινίδες δέν φροφυν τουαλέτες βραδυνές μουσουλίνες και ζωριζέτ ζωματιστές, μερικές δέν φροφυν καπέλλα άλλα ζωματιστό μαντήλι, τούς για να άποτεικνύεται ή εκ Κηφισιάς προέλευσίς των.

Την παρελθούσα Πέμπτην χορευτικόν γάρτερον—πάρτυ παρά τη κ. και τή κ. Γ. Διαμαντοπούλου στην θαυμασία εν Ν. Ψαλιώφ έπαυλιν των. Ο κήπος ειχε διασκευασθή καταλλήλως με φώτα πολυχρώμα, ψάθινα ζωηροχρώμα καθίσματα και λαμπνικά παρβάν. Τό κυλικειον λουσισώτατον άποτελείτο από παγομένα φρούτα, παγοτά, και άφθονον κωμωπιανην. Η οιονοδεσποινά έκτάκτως κομψή με τουαλέτα λευκή μούσελίνα λευκή ος φόνος ρόζ. Μεταξύ τών παρερθεισών ή κ. και Δις Ταμπρακοπούλου τουαλέτα χαριτωμένη από ζωριζέτ χρώμα μπουκενβίλλια, ή κ. και Δις Γ. Πανταζοπούλου, τουαλέτα μωβ με δαντέλλα ομοιοχρώμη, ή κ. και Δις Κ. Δημητριοπούλου τουαλέτα μωβ ρόζ πλισέ. Έκτάκτως κομψή έμγράμνις της Δος Λένας Νικολαΐδη με τουαλέτι από ποπλιν μετασθί ή πράσινη με γούνα όπόσοιμ και μαντώ σχετικό. Η Μονταίν

την έπακολούθησαν όμως συναναστροφήν, έβυθίσθηκε πάλι στούς μαθηματικούς του ρεθρισμού, χωμένος με μιά γυνάτι της σάλας, λημονών όλους. Οι όφρες περνούσαν, τό ρολόϊ ειχε σμάνει μεσώνυχτα, όλοι οι προσκεκλημένοι ειχαν φύγει, έκτός του Αμπέρ, ο όποιος βυθισμένος στις σκέψεις του, έμεινε σιωπηλός στη γυνάτι του. Η οικοδέσποινα κυρία Φοντάν ποδ ήξερε τις συνήθειες του σοφου, καθότανε και αυτή στη σάλα άπέναντι του γιατί από άβροτάτα δέν ήθελε να τόν ένοχλήσιν. Υστερα από κάμποση ώρα ο Αμπέρ συνεκνετρωθή στην εαυτόν του, έσπράβη και έτοιμάστηκε να φύγη. Έξήτησε τό ήξιος του, αλλά τότε ειδε ότι στόν καναπέ ποδ το ειχε κρυφεί καθότανε ή οικοδέσποινα ή όποία μάλιστα ειχε άποκοιμηθή.

Ο Αμπέρ έπροσπάθησε να τό τραβήξη χωρίς να την ζυνηφί, αλλά τό πράγμα ήτο δύσκολον. Έπί τέλους μετά πολλές άπειράς τό τράβηξε, άλλ' άπέσυρε μόνο τη λεπίδα, διότι ή θήκη έμεινε πεισιμένη από τά μαξιλάρια. Ο Αμπέρ έστενωχωρήθη περισσότερο, τόν έπιασε νευρικότης και άρχισ να φωνάζει. Στης φωνής του ή κυρία Φοντάν έσπινε τρομαγμένη, και στη ζάλη της άκούμη, από τόν ύπνο, βρέθηκε έξωφρα μισοστάτης έναν άνδρωπο με ταραγμένην φροσιονομια και γυμνό σταθι στο χέρι. Μπήγε φωνές τρούου, τρέχουν οι όπηρέται και ο κύριος Φοντάν, και μετά τίς σχετικώς έξηγήσεις του καθηγητού, ή τραγωδία μεταβάλλεται εις κωμωδία. Ο Σταχυολόγος